

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška, soudkyně zpravodajky Mgr. Sylvie Šiškeové a soudce JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **M. B.**, zastoupeného Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem, se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2020, č. j. OAM-464/LE-BA04-LE24-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 5. 2020, č. j. 18 Az 8/2020 – 56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátu, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **3 400 Kč**, která je splatná do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] V návěti uvedeným rozhodnutím žalovaný zastavil řízení o opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, protože ji shledal nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona. Žalobce jako důvod opakované žádosti uvedl obavu z pronásledování v zemi původu v důsledku své homosexuality a opozičního politického smýšlení. Žalovaný vysvětlil, že se jedná v pořadí o třetí žádost žalobce o mezinárodní

ochranu. V prvním řízení v roce 2013 žalovaný o žádosti žalobce nerozhodl věcně a řízení bylo zastaveno, neboť se žalobce nedostavil k pohovoru. Meritorně žalovaný rozhodl až o druhé žádosti žalobce v roce 2018, přičemž žalobci neudělil žádnou z forem mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona o azylu. Žalovaný podrobně objasnil, že důvody uváděné v opakované žádosti mohl žalobce uvést již v předchozím řízení. K tvrzení žalobce, že se ostýchal hovořit o své homosexualitě před arabským tlumočnickem, žalovaný uvedl, že žalobce mohl tuto skutečnost sdělit již v předchozím řízení v jiném než arabském jazyce, tak jako to učinil nyní v italštině. Stejně tak podle žalovaného žalobci nic nebránilo v tom, aby v dřívějším řízení uplatnil své tvrzení o údajných menšinových politických názorech. Důvody podání opakované žádosti tedy žalovaný nevyhodnotil jako natolik závažné, aby bylo možné případ žalobce znovu věcně projednat. Žalovaný dodal, že Tuniská republika byla s účinností od 23. 3. 2019 novelou vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, zařazena mezi tzv. bezpečné země původu.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji zamítl. Žalobce uplatnil jedinou žalobní námitku spočívající v tom, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s jeho tvrzením o obavě z pronásledování z důvodu homosexuality. Krajský soud připustil, že postavení homosexuálů v Tuniské republice je skutečně nerovnoprávné a v individuálních případech hodnotitelné jako pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Ve shodě se žalovaným však dospěl k závěru, že žalobce mohl své tvrzení uplatnit již v předchozím řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Neakceptoval žalobcovu tvrzení o tom, že se obával reakce arabského tlumočnicka, neboť žalobce hovoří několika světovými jazyky, a mohl tedy své prohlášení učinit již v předchozím řízení jiným jazykem než arabsky. Podle krajského soudu nebyla žalobcova obava z pronásledování v zemi původu z důvodu jeho homosexuality posouzena již v první žádosti o mezinárodní ochranu pouze vinou žalobce, který toto tvrzení neuplatnil, ač tak učinit mohl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. Podle stěžovatele krajský soud nesprávně posoudil stigmatizační potenciál stěžovatelovy homosexuality v arabském světě. Krajský soud dále nesprávně vyhodnotil dopad pozdního uplatnění námitky, která by v zemi původu stěžovatele mohla i podle krajského soudu znamenat pronásledování. Krajský soud pominul, že se žalovaný věnoval nově tvrzeným skutečnostem nedostatečně a pouze poukázal na to, že stěžovatel mohl vše uvést již v první žádosti. Stěžovatel odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, č. 2642/2012 Sb. NSS. Uvedl, že v řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu neměl odvahu mluvit o své homosexualitě, protože je v Tuniské republice tabuizovaná. Žalovaný podle stěžovatele nedostatečně odůvodnil závěr, že stěžovatel mohl nyní tvrzené skutečnosti uvést již v první žádosti.

[4] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu a odkázal na své rozhodnutí a obsah správního spisu. Zdůraznil, že se jedná o v pořadí již třetí žádost stěžovatele o mezinárodní ochranu a že stěžovatel neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení řízení o udělení mezinárodní ochrany.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení a dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

pokračování

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je *žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1 zákona o azylu.*

[8] Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.* Stejný požadavek vyplývá také z čl. 40 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímaní statusu mezinárodní ochrany.

[9] Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se *řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*

[10] Nejvyšší správní soud předesílá, že včas uplatněné, přesvědčivé a věrohodné tvrzení o obavě z pronásledování v zemi původu z důvodu odlišné sexuální orientace může být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. K tomu lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006 – 52, č. 1066/2007 Sb. NSS, v němž soud dospěl k závěru, že „*sexuální orientace žadatele o azyl může být podle okolností a s ohledem na poměry v zemi původu považována za znak jeho příslušnosti ke určité sociální skupině ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.*“ Obdobné závěry přijal též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2019, č. j. 4 Azs 35/2019 – 69. Za přílehlavý považuje Nejvyšší správní soud i rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ve věci C-473/16, v němž SDEU v bodě 30 připomenul, že „*sexuální orientace představuje charakteristiku, která může zakládat příslušnost žadatele ke určité sociální skupině, ve smyslu čl. 2 písm. d) směrnice 2011/95, pokud skupina osob, jejíž příslušníci sdílejí stejnou sexuální orientaci, je vnímána okolní společností jako odlišná.*“ Poukázat lze rovněž na rozsudek SDEU ve spojených věcech C-199/12 až C-201/12, v němž se uvádí, že „*článek 10 odst. 1 písm. d) směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany, musí být vykládán tak, že existence takové trestněprávní úpravy, o jakou se jedná v každé z věcí v původním řízení, která se vztahuje specificky na homosexuály, umožňuje konstatovat, že na tyto osoby je nutné pohlížet tak, že tvoří určitou společenskou vrstvu.*“

[11] O udělení mezinárodní ochrany z tohoto důvodu však v nyní posuzovaném řízení přímo nešlo. Stěžovatel totiž své tvrzení o odlišné sexuální orientaci (a o svém politickém smýšlení) uvedl až v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

[12] Hlavním účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví natolik závažné skutečnosti, že by mohly ovlivnit postavení žadatele a které žadatel nemohl uplatnit bez vlastního zavinění během předchozího řízení (např. rozsudek ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011 – 74, či již citovaný rozsudek č. j. 3 Azs 6/2011 – 96). V rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65, Nejvyšší správní soud rovněž uvedl, že „*při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést ke jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo ke účelovému podávání opakovaných žádostí.*“ V rozsudku soud také dovedl, že „*zpravidla se přitom může*

jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele.“

[13] V řízení, které bylo ukončeno rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 3. 2018, č. j. OAM-802/ZA-ZA-HA11-2017, stěžovatel neuvedl jako důvod, pro který žádá o mezinárodní ochranu, své politické smýšlení ani odlišnou sexuální orientaci. Žalovaný mu neudělil mezinárodní ochranu ze žádného z důvodů podle § 12 až § 14b zákona o azylu. Pohovor k žádosti o mezinárodní ochranu a seznámení s podklady pro rozhodnutí proběhly v arabském jazyce za přítomnosti postupně dvou tlumočnicků. Žalobce v žalobě i kasační stížnosti tvrdí, že šlo o „arabské tlumočnický“, a krajský soud toto tvrzení převzal a žalovaný je nijak nezpochybil.

[14] Bylo proto třeba posoudit, zda za těchto okolností měl žalovaný povinnost přijmout opakovanou žádost stěžovatele k meritornímu posouzení, tedy zda jeho tvrzení o odlišné sexuální orientaci, jehož opožděné uplatnění stěžovatel zdůvodnil obavou z reakce arabského tlumočnicka, představuje novou skutečnost, kterou stěžovatel nemohl bez své viny uvést již v předchozím pravomocně ukončeném řízení (srov. již citovaný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 6/2011 – 96).

[15] Stěžovatel zaslal žalovanému dne 8. 11. 2019 dopis psaný v italském jazyce, ve kterém sdělil, že ke komunikaci volí tento jazyk, jelikož nechce, aby se arabští překladatelé dozvěděli, že je HIV pozitivní a že má žloutenku typu C, ale hlavně, že je homosexuál. Takové tvrzení stěžovatele je nutno ve kterékoli fázi řízení považovat za citlivé sdělení a je nutno je posuzovat se zvýšenou mírou pozornosti a empatie. Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16, který se týkal uvedení nových důvodů pro udělení mezinárodní ochrany (až) v řízení před soudem, vyslovil závěr, že existuje i řada ospravedlnitelných důvodů, proč žadatel o azyl nesdělí všechny relevantní skutečnosti již v řízení před žalovaným (aplikováno na zde posuzovanou věc již v řízení o první meritorně projednané žádosti o udělení mezinárodní ochrany), mezi něž může patřit například i stud či trauma. Ačkoliv se případ, který řešil Ústavní soud, liší procesním stádiem, ve kterém žadatel uplatnil nové skutečnosti, je závěr Ústavního soudu přiměřeně použitelný i na nynější věc. Obava, resp. stud žadatele, že by se arabský tlumočnick dozvěděl o jeho odlišné sexuální orientaci, tedy může představovat takový ospravedlnitelný důvod, pro který se žadatel mohl zdráhat tuto jinak azylově relevantní skutečnost uvést již v dřívějším řízení o udělení mezinárodní ochrany.

[16] Stále však platí, že i v posouzení stěžovatelovy opakované žádosti o mezinárodní ochranu hraje významnou roli věrohodnost výpovědi žadatele. Jedním z hledisek, které přispívají k věrohodnosti výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu, je její vnitřní soudržnost [Evidence and Credibility Assessment in the context of the Common European Asylum System (CEAS)]. V této souvislosti je třeba např. s odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013 – 38, zdůraznit, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel, z obsahu jehož žádosti správní orgán v následujících fázích řízení vychází. Podle konstantní judikatury zjišťuje správní orgán skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí v prvé řadě z žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 – 41).

[17] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem i žalovaným, že ve světle okolností stěžovatelem předestřené azylové příběhy nepůsobí jeho nové tvrzení konzistentně a věrohodně. Stěžovatel se na území států Evropy (Itálie, Německo, Lucembursko, Švýcarsko) vyskytuje setrvale již od roku 1999, v žádné ze zemí mu však nebylo uděleno pobytové oprávnění ani mezinárodní ochrana („*Legálně jsem ale nikdy nikde nebyl.*“). V průběhu předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany stěžovatel uvedl, že Česká republika nebyla nikdy jeho cílovou

pokračování

zemí, o azyl by zde nežádal, pokud by k tomu nebyl donucen okolnostmi. Chtěl by zůstat v kterékoliv zemi, kde mu „dají papíry, aby tam mohl žít. Hlavně aby tam byla práce a klid. Díky té nemoci ale potřebuji žít ve státě, který mě vyléčí“, a kde si bude moci najít ženu se stejnými nemocemi (žloutenka typu C a HIV, pozn. Nejvyššího správního soudu) a mít s ní děti. V protokolu ke své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky ze dne 8. 11. 2013 stěžovatel uvedl, že z Tuniska vycestoval do Itálie kvůli studiu na studentské vízum (na 5 let), poté pobýval v Itálii ilegálně. V Praze byl zadržen policií a bylo mu doporučeno požádat o udělení mezinárodní ochrany, neboť jej Švýcarsko, Německo ani Itálie nechťejí převzít. V tomto pohovoru uvedl, že je muslimského vyznání. V pohovoru ze dne 3. 10. 2017 však uvedl, že je křesťanského vyznání a do Itálie se dostal nelegálně lodí. V pohovoru k poslední žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 8. 11. 2019 stěžovatel uvedl, že je muslim. Jak je ze shora uvedeného patrné, výpovědi stěžovatele v jednotlivých řízeních vykazovaly značnou nekonzistentnost již ohledně základních zjišťovaných skutečností (způsob opuštění země původu, náboženské vyznání).

[18] Pro dokreslení okolností, které měly vliv na posouzení stěžovatelova tvrzení o homosexuální orientaci jako nevěrohodného a tudíž nezakládajícího důvod k opětovnému meritornímu posouzení žalobcovy žádosti, je třeba rovněž zmínit, že stěžovatel uplatnil nově jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany také své politické přesvědčení. Ani v tomto ohledu však stěžovatel nebyl přesvědčivý – v předchozím řízení uváděl, že byl členem radikální strany Radicali di Sinistra, ale že z této strany vystoupil. Při poskytnutí údajů k nynější žádosti uvedl, že byl pouze příznivcem této strany. V řízení o své první žádosti neuvedl žádnou politickou činnost, členství v politické straně ani se nezmiňoval o politických názorech. Ve stěžovatelův neprospěch svědčí také skutečnost, že svou další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal poté, co byl zajištěn za účelem správního vyhoštění podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Kromě toho sám v průběhu řízení o všech svých žádostech dával najevo, že o mezinárodní ochranu žádá účelově; jeho cílem bylo legalizovat si pobyt s možností pracovat.

[19] Nejvyšší správní soud proto v zásadě souhlasí se závěry krajského soudu, že i nově uplatněné tvrzení o odlišné sexuální orientaci se jeví jako účelové s cílem oddálit výkon správního vyhoštění. Okolnost, že jde o informaci týkající se intimní sféry stěžovatele a že se ostýchal o ní hovořit před arabským tlumočnickem, nemůže v tomto případě sama o sobě omluvit, že ji neuplatnil včas, a to zejména pokud stěžovatel mohl již v předchozí žádosti o mezinárodní ochranu žalovanému zprostředkovat toto sdělení v jiném jazyce, kterým hovoří (např. italsky, stěžovatel ovšem hovoří také španělsky, německy, francouzsky a „trochu“ anglicky, jak vyplývá ze správního spisu).

[20] V rozsudku ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017 – 39, Nejvyšší správní soud shrnul nároky na odůvodnění rozhodnutí o další opakované žádosti (vycházel přitom z již citovaného rozsudku rozšířeného senátu č. j. 3 Azs 6/2011 – 96) takto: „*Ve všech těchto případech je třeba trvat na tom, aby ministerstvo zdůvodnilo jednak svůj závěr, že cizinec ve své žádosti neuvedl relevantní důvody, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, jednak že v zemi jeho původu nedošlo k podstatným změnám, které by mohly mít vliv na případné udělení mezinárodní ochrany.*“. Těmto požadavkům žalovaný ve svém rozhodnutí dostal, ve vztahu k nově uváděným skutečnostem se žalovaný vyjádřil dostatečně podrobně. Tvrzení o odlišné sexuální orientaci jako důvod opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany sám o sobě navíc neuznal Nejvyšší správní soud ani v usnesení ze dne 16. 12. 2010, č. j. 2 Azs 44/2010 – 56.

[21] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud i žalovaný správně dospěli k závěru, že stěžovatelova opakovaná žádost o mezinárodní ochranu je nepřijatelná ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Pro úplnost je třeba poukázat i na to, že nyní přezkoumávané řízení o udělení

mezinárodní ochrany je dokonce již třetím, které stěžovatel na území České republiky vedl. První řízení v roce 2013 však bylo zastaveno z důvodu pochybení stěžovatele, který se nedostavil k pohovoru, a žalovaný je při posouzení, zda nynější žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany je opakovaná nebo další opakovaná, nezohlednil.

[22] Nejvyšší správní soud závěrem připomíná, že mezinárodní ochrana je výjimečným právním institutem, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu. Poskytnutí azylu, resp. doplňkové ochrany, které se v soudním řízení stěžovatel domáhá, je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nemůže sloužit jako univerzální nástroj legalizace pobytu či náhrada pracovního povolení, jak se patrně mylně domnívá stěžovatel (v pohovoru ke své třetí žádosti uvedl: „*Kdybych měl jiné řešení, tak bych o azyl nežádal, ale já nemám jinou možnost, takže žádám. (...) Jak jsem tady začal pracovat, tak se mi to srovnalo v hlavě, že bych tady i mohl být, ale mým hlavním cílem ČR není.*“). Další formy legalizace pobytu na území České republiky upravuje zejména zákon o pobytu cizinců.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou [§ 110 odst. 1 věta poslední zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].

[24] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[25] Krajský soud usnesením ze dne 25. 2. 2020, č. j. 18 Az 8/2020 – 19, ustanovil stěžovateli zástupcem advokáta Mgr. Ladislava Bártu. Odměnu za zastupování v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 9 s. ř. s., věta první za středníkem). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu za jeden úkon právní služby spočívající v sepisu a podání doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. k) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], za něž mu náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5 aplikovaný na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Ustanovenému zástupci stěžovatele dále náleží 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Nejvyšší správní soud ověřil z evidence ekonomických subjektů, že ustanovený zástupce stěžovatele není plátcem daně z přidané hodnoty, přiznaná odměna se mu proto o tuto částku nezvyšuje. Celkem tedy zástupci žalobce náleží odměna ve výši 3 400 Kč. K uhrazení této částky stanovil Nejvyšší správní soud lhůtu jednoho měsíce.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. listopadu 2020

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu